

Sygn. akt III CNP 23/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa G. M.
przeciwko M. M.
o stwierdzenie nieważności umów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 3 lipca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 marca 2014 r., którym zostało oddalone powództwo o stwierdzenie nieważności umów najmu zawartych pomiędzy stronami. Uznał, nie uzasadnia interesu prawnego powódki w rozumieniu art. 189 k.p.c. jej twierdzenie, iż stwierdzenie nieważności umów stanowić będzie podstawę do wznowienia postępowania o zasiedzenie prawa własności nieruchomości, w którym samoistność jej posiadania została podważona przez uczestników przez powołanie umów najmu. Nie ma bowiem interesu prawnego strona, która w drodze powództwa na podstawie art. 189 k.p.c. zamierza uzyskać dowody potrzebne do obrony jej praw w innym procesie.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok i zarzucając naruszenie art. 189 k.p.c. wniosła o stwierdzenie jego niezgodności z tym przepisem. Wskazała, że poniosła szkodę powstałą wskutek utraty możliwości uzyskania korzyści majątkowych wynikających z prawa własności ½ części nieruchomości, utracenia korzyści i poniesienia nakładów na nieruchomość w łącznej kwocie około 1 800 000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 424¹ § 1 k.p.c., skarżący jest zobowiązany do wykazania wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie im nie podlega sanowaniu,

zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, nie publ., z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.).

Brak podstaw do przyjęcia, że zostało spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., który nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie zaskarżonego wyroku. Niezbędne jest bowiem dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, zakresu i rozmiaru. Skarżący powinien nadto uprawdopodobnić w skardze istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a wydaniem zaskarżonego wyroku. Wymogu tego nie spełnia wskazanie przez powódkę, że szkoda nie wymaga dowodów a jej prawdopodobieństwo wynika ze skutków orzeczeń sądowych nie uwzględniających jej interesu prawnego do unieważnienia umów, które legły u podstaw orzeczenia oddalającego wniosek o stwierdzenia zasiedzenia, bez uprawdopodobnienia, że istnieje adekwatny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. pomiędzy wydaniem zaskarżonego wyroku a utratą możliwości nabycia prawa własności nieruchomości i związanymi z tym uszczerbkami majątkowymi, zwłaszcza w aspekcie przesłanki samoistości posiadania, a więc zamiaru posiadania jej dla siebie, której ocena następuje po ustaleniu na podstawie wszystkich okoliczności sprawy. Nie została również uprawdopodobniona w żaden sposób wysokość szkody przez powołanie i przedstawienie dowodów lub co najmniej ich surogatów. Uprawdopodobnienie rozpatrywane jest bowiem nie tylko w aspekcie celu, którym jest przekonanie organu decyzyjnego o istnieniu stanu wskazanego przez skarżącą, ale również w aspekcie środków, które usprawiedliwiają to przekonanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC, nr 7-8, poz. 141).

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

aw
jw